

"LLIBRE DE LES MEDITACIONS"

Home de teatre, estudiós d'obra-
brador, reclòs llunyà a tota ma-
nifestació de gresca fàcil, tra-
ductor incansable, professor
temporal a la universitat, etc.,
diverses connotacions d'un in-
teressant home que ara se'ns
ha reflectit en la seva faceta
de poeta. Dos llibres en un
breu parèntesi de temps i amb
una qualitat innegable: «Llibre
de les meditacions» i «Albes
breus a les mans». Ell mateix
ens comunicà com la influència
de Pavese i Ferrater seria un
factor que copsarien els lec-
tors ràpidament donades les
característiques d'enlairament
amb què s'han situat els poe-
tes italià i català respectiva-
ment. Un treball formal evident
i una reflexió sobre l'eterna
temàtica de l'home. Els pri-
mers versos ho manifesten cla-
rament: «Des del mirador, ara, /
es confonen els termes / de
la vida i la mort, / s'anul·len
diferències, / predomina una
joia / prenyada de reserves». La
lectura d'aquest llibre és
feta per l'home actual, cosa
que no es pot dir de molts
llibres actuals de poesia. Les
connotacions que descubreix el
lector agut porta a la medita-
ció de la meditació: «Caldria
discutir / si és racional / tot
el procés, o no». «M'espanten
les preguntes / més simples,
a tu no?». Però si la seva poe-
sia entronca perfectament amb
els poetes anomenats unes lí-
nies abans, la personalitat del
poeta, no el converteix, com
algú ha suggerit, en un tecnò-
crata poètic. Nom ben estram-
bòtic, d'altra banda. La clàssica
concepció de la poesia és pa-
lesa: «Sóc amic de la tarda
d'hivern que em disposa a un
poema / que no pot ésser es-
crit». Perfecte. La poesia no
és, malgrat l'extensió del fet,
lletra impresa. Formosa ho sap
i escriu tot i essent conscient
de la reflexió poètica: «Sóc
amic de la tarda d'hivern que
em disposa al poema / i he
sabut finalment que el poema
mateix no pot ser».

Feliu Formosa. LLIBRE DE LES
MEDITACIONS. Edicions 62.
Barcelona, 1973. 55 pàgines.

J. M.^a F.